

## ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Ὁ κ. Α. κατέρχεται ἐφ' ἀμαξίας τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης πτύει ἀριστερόθεν καὶ ἀφροστεφῆς δρόσος κατακλύζει τὸν κ. Α.

— Πρόσεχε δὲ ἀμαξᾶ.

— Πέρασε δεξιά, ἐγὼ φτίνω πάντοτε ἀριστερά.

Καὶ ὁ κ. Α. σπογγιζόμενος ἀποσύρεται πρὸς τὰ δεξιά...

\* \*

Ἐν τινι δείπνῳ ὁ κ. Β. ἐπιπίπτει λαῦρος κατὰ πινακίου ἰχθύων, ἀφίνων ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν μόνον.

— Ἀλλὰ, κύριε, τῷ λέγει δειλῶς ὁ παρακαθήμενος, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ψάρια.

— Ἄ! Οὐδέποτε ὅσον ἐγώ.

\* \*

Ὁ κ. Γ. ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δέσχης εὐρίσκει τὸν ζωμὸν πολὺ ἄλμυρον καὶ ρίπτει τὸ πινάκιον πληθρες ἐτι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον.

Ἡ κυρία μετὰ μοναδικῆς ψυχραιμίας ἐγείρει τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ τραπεζομανδύλου μετὰ τοῦ περιεχομένου των, καὶ τὰ ἀποστέλλει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν ζωμόν.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, οὐρλιάζει ὁ κύριος.

— Ἐνόμισα ὅτι ἤθελες νὰ φάγῃς εἰς τὸ περιβόλι.

\* \*

Ὁ νεαρὸς Δ. γνωστὸς ἐπὶ ζωηρότητι ζητεῖ παρὰ τῆς μητρὸς του ἑκατὸν φράγκα.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Βῶχ προσκαλέσει μερικοὺς φίλους μου νὰ φαμε.

— Δὲν σοῦ δίδω.

— Αἱ μὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρεται πλέον, πρέπει νὰ τε-

Εἶχον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρενοκομείου ἑνδεκα μῆνας, δώδεκα ἡμέρας, πέντε ὥρας καὶ τριάκοντα δύο λεπτά! Εἶναι λοιπὸν εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃτε πόσον εὐχαριστήθην εὐρεθεὶς ἐλεύθερος εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐλευθέρως θεωρῶν τοὺς ὁμοίους μου. Θέλετε νὰ μάθητε τί ἀπέντησα ἅμα ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου; Πρεσβεῖαν ἐν στολῇ μεταβαίνουσιν παρὰ τῷ μονάρχη. Κατελήφθην ὑπὸ σπασμωδικῷ γέλωτος καὶ θυμοῦ ἐν ταῦτῳ. Γέλωτος, διότι ἐνεθυμήθην δυστυχῆ τινα, ὅστις ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ πάσχων τὴν οὕτω δὴ καλουμένην μεγαλομανίαν καὶ οὗ τὸ στήθος ἦτο πάντοτε πληθρες παρασῆμων, ἃ κατεσκεύαζεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Θομοῦ δὲ, διότι αὐταὶ αἱ χρυσαὶ στολαὶ καὶ τὰ παράσημα τρελλαίνουσι τοὺς στενοκεφάλους. Φρονῶ, ὅτι ὁ μέγας Δαρβίνοῦς ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατὰγεται ἀπὸ τοῦ πιθήκου, ἀφοῦ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον ὡς ἐνδύουν τοὺς πιθήκους. Βλέπετε τοὺς πιθήκους πόσον χαίρουσιν ὅταν ἐνδύουσιν αὐτοὺς με χρυσᾶ ἐνδύματα καὶ τοὺς βάλλουσι παράσημα; Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον; Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη τὸ γελοιοδέστερον ζῶν.

Οἱ ἐξυπνοὶ ἐνδύονται με χρυσᾶ καὶ βάλλουσι παράσημα διὰ νὰ γελᾶσιν τοὺς ἡλιθίους. Οὗτοι με θαυμασμὸν βλέπουσι τὰ χρυσᾶ ἐνδύματα. Κάπου κάπου δὲ εὐρίσκονται καὶ τινες, οἵτινες γελῶσι καὶ με τοὺς μὲν καὶ με τοὺς δέ.

Λειώση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις· εἶμαι ἐκτεθειμένος. Καὶ ὁρμῶν ἐκτός, αὐτοῦ ἀρπάζει δύο πιστόλια ἐκ τοῦ τοίχου κρεμάμενα. Δυστυχῆ, τί θὰ πράξῃς, ἐρωτᾷ συγκεκινημένη ἡ μήτηρ.

— Τί θὰ πράξω νὰ, θὰ... τὰ πωλήσω...

\* \*

Ἐν τινι αἰθούσῃ συνομιλοῦσι περὶ ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ Ἀσκληπιαδῶν. Εἶς

— Εἶδате ποτὲ ἱατρὸν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τινος;

Πάντες σιωπῶσιν.

Αἶφνης ὁ κ. Ε.

— Μάλιστα, γνωρίζω ἕνα, λέγει. Ὁ πελάτης τοῦ διήρητο ἐποχούμενος· οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουσι, καὶ ὁ ἱατρὸς ὅστις ἦτο τυχαίως ἐκεῖ ἀρπάζει τὰ ἡνία, καὶ οὕτω σώζει κατὰ πάσαν πιθανότητα τὴν ζωὴν τοῦ πελάτου του.

Κώνσταμα.

## 20

Βαρβάτοι ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι ψύλλων ζυγισθέντες ἐσχάτως ἔδωκαν βάρος 2 κόκκων. Νέμονται δὲ τὸ σῶμα ἐκάστου στρατιώτου κατ' ἐλάχιστον περὶ τοὺς 600, ὥστε ἡ ψυλλικὴ ἐκάστου λόχου δύναμις ἀνέρχεται εἰς 150,000 χιλ. ἡ τοῦ τάγματος εἰς 600,000 καὶ ἡ τοῦ ἐν Χαλκίδι στρατοῦ συμποσομένου εἰς 6,000 εἰς 3,600,000! Τὸ ὑπ' αὐτῶν κατ' 24 ὥρας ἀφαιρούμενον αἷμα ἀνέρχεται εἰς 360 χιλ. κόκκους ἢ 6,000 δρ. ἢ 15 ὀκ. αἵματος. Εἰς 2 δὲ ὁκάδας περίπου ὑπολογίζεται τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὡστε οἱ ψύλλοι ἀφαιροῦσι 7 ἀνδρῶν τὸ αἷμα ἑκατὸν ἡμερονύκτιον. Ἄν δὲ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐν ἐν Χαλκίδι ὁ στρατὸς εὐρίσκεται ἀνω τῶν οὐο μηνῶν ρεπεί, ὅτι 420!!! ἀτόμων τὸ αἷμα ὑπέκλεψαν οἱ φοβεροὶ οὗτοι Βελέντζηδες.

\* \*

Τώρα εἰς τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα, καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν ζητοῦσι νὰ ἐκθρονίσωσι, καθ' ὃν καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν περιφρονοῦσιν ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ οὐσιωδέστατα ὄργανα, καθ' ὃν ἀποδας πέμπουσι τοὺς αὐτοκράτορας εἰς τὸν τάφον, καθ' ὃν βαφτίζουν πεθαμένους τοὺς Littré, καθ' ὃν ὅλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δμῶσι καὶ νὰ γράφωσι, καὶ κατ' αὐτὸν λέγω ἀκόμη τὸν αἰῶνα, χρωματισμένοι καὶ χρυσωμένοι, ἐξέρχονται οἱ μεγαλοφρεῖς ἄνδρες, οἵτινες βεβαίως κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους, διὰ νὰ ἐξέρχωνται οὕτω, ἔχουσιν ἀσθενῆ μοῖραν τινα τοῦ ἐγκεφάλου των. Ἀποσκορακίσате τὰς τοιαύτας γελοίας ἐνδυμασίας καὶ ἐξεῖς, προϊστορικῆς βαρβαρόν ἐποχῆς κληρονομίας, καὶ μιμηθῆτε τοὺς Ἀμερικανούς, οἵτινες εἶναι οἱ ἀνθρωπότεροι τῶν ἀνθρώπων.

\* \*

Ἐνῷ ἔλεγον ὅσα ἀναγιγνώσκεις, ἀναγνώστα, περιπατῶν, ὁ δδηγός μου πληθιάσας με μοὶ λέγει: Βλέπεις τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν γρατᾶν; Κάτι τι ζῶν πρέπει νὰ κρατῇ σκεπασμένον. Καὶ ὁντως ἐκράτει ἡ πανοῦργος γρατὰ βρέφος. Δὲν τὸ εἶδον, ἤκουσα ὁμῶς τοὺς κλαυθμηρισμούς του. Τί κρα-

**Συμπέρασμα.** Ἐν ἑλλείψει Τούρκων καὶ διὰ τὰ μὴ ψυχραυθῇ τὸ πολεμικὸν αἶσθημα τοῦ στρατοῦ, ὅχι ὁμῶς καὶ τῶν ἀξιοματικῶν κοιμωμένων εἰς τὰ γιγατῆα των, ἔχομεν φύλλους. Χασάνηδες.

## ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ

ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΟΣ

Διὰ τὴν μέλλουσαν σύνοδον.

«Κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει! ἰδὼ σὰς θέλου νὰ μοῦ λύσητε τὸ ζήτημα εἰς τοῦ ὁποίου ἐμαστὶ οὗλοι μπλιγμένοι!...»

Τοῦτα ἔνε τὰ λούγια τὰ ὁποῖα ἤλεγουν κατὰ τὴν πιασμένην σύνοδον, ἀπουτείνοντες πρὸς τοὺς φίλους συνδέλους, καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου! Ἐκ-  
τουτι χίλια ἄλλα δυοῦ ζητήματα ἀπασχόλησαν τὴν πα-  
τρίδα. Εἶνι τάχες ἀνάγκη νὰ μιτρήσῃ οὕλα αὐτὰ τὰ ζη-  
τήματα ἕκαστον τοῖν ὁποίων ἔνε καὶ μία λέρα εἰς τοῦ  
πρόσπου τῆς Ἑλλάδος; Καλλίτρου νὰ τὰ σιουπήσω...  
(Μετά τινα σκέψιν) Οὐχι! καλλίτρου νὰ τὰ διακηρύξω  
ἀφοῦ οὕλα ἐβγήκιν στοῦ φώρου!

Ἄφ' οὗτου, κύριοι βουλευταὶ, ἀπυλλάγη ἀπ' τοὺν ζυ-  
γοῦν ἡ Ἑλλάς, ἀπ' τοὺν ἀφόρτου τῶν Τούρκων ζυγοῦν,  
ὑπετάγη εἰς τὸν ζυγὸν τοῦν Ἑλλήνων! (Συγκίνησις). Ἐ-  
ξηγοῦμι!...

Ἵπουθέσσι, κύριοι, μίαν οἰκουγένειαν τὴν οὐποίαν τυραν-  
νεῖ ἀγρίους οἰκουδισπότος! Ἡ πτωχὴ οἰκουγένεια ὑποφέρει,  
πασχεῖ, τυραννέται, σουνετὶ οὕλη μέρα!... Ἀλλὰ μίαν οὐ-  
ραν ξιτινάσται ἡ ἀτυχὲς οἰκουγένεια, οὐλόσωμος μουνουκόμ-  
ματος, σηκούει τοῦ χέρι της, κατιβάζει ἕνα γροῦθου πίσου

στοῦ ραχουκόκαλου τοῦ τυράννου οἰκουγενειάρχου καὶ...  
πάρτουν κάτω!... Ἡ οἰκογένεια ἰσώθη! ἡ οἰκουγένεια  
εἶνι ἱλευθέρα!...

Πλὴν **φησὶ** ἡ οἰκουγένεια ἡρέθη σὰν τοὺν πουλύπουδα  
ἐκείνου ὁποῦ τὸν κόψανε τοῦ κεφάλι, ἡ σὰν τοῦ χταπούδι  
ὁποῦ τοῦ ἐξολλήσουν τὴν κουκούλα, καὶ μένου μουνάχα  
οἱ πουδακλαμοὶ!!... Ποιὺς λοιποὺν θὰ κυβερνήσῃ τοῦ  
σπίτι; Ἰδοὺ τοῦ ζήτημα! καθίνας πουδακλαμοὺς ἤθελε νὰ  
γίγνη ἀρχηγούς! Ἄς ἔνε!... τότε ἐκολλήσανε γίγνα ξένου  
κεφάλι, μὰ οἱ πουδακλαμοὶ ἐδούλθαν! ἐξολλήσανε τοῦ κι-  
φάλι ἐκείνου! κουλήσανε γίγνα δεῦτερον, ἐξολλήσανε καὶ  
κολλήσαν τρίτον, μὰ οἱ πουδακλαμοὶ ἐδούλθαν! τί δὲ δου-  
λεῖα ἔκαναν καὶ ποῦ ἐδούλθαν; Εἰς τὰ διάφουρα λιμέρια!  
Κὲ τί ἦταν τὰ λιμέρια ἰκένα; τὰ ὑπουργεῖα, τὰ τελνεῖα,  
τὰ Προξνεῖα, τὰ ταμεῖα ἂν εἶχαν στοῦμα θὰ σὰς τοῦ ἔλ-  
γανε!!

Ἀρχίσαν νὰ πεινάνε, στὰ ὕστερα φοφοῦσαν ἀπ' τὴν πεί-  
να! Μὰ ὁ Ἕλληνας δὲν φοφᾷ ἐστ' εὐκλα ἀπ' τὴν πείνα.  
(χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ ἀκροατήρια) Ὁ Ἕλληνας πρέπ' νὰ  
ζήσῃ, καὶ ἂν δὲν ἔχη νὰ ζήσῃ στοὺν τόπ' του, θὰ ζήσῃ  
ἔξω! θὰ ζήσῃ στὴν Ἑπειρουθεσσαλία, καὶ ἰδοὺ ἡ **μεγάλη**  
**ἰδέα**! θὰ μ' πῆτε τώρα καὶ ἂν φάη καὶ αὐτὴ; Θὰ σὰς  
εἴπου καὶ ἱγού, τότε δὲν θὰ πθάνῃ!... ἔχι ὁ θεοὺς!...  
(χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ ἀκροατήρια).

Κύριοι! ἀφῆσσι τοὺν πόλεμον, ἀφῆσσι τὰ οὐρία τῆς Ἑλ-  
λάδος, ἀφῆσσι τὴν Ἑπειρουθεσσαλία, ἀφῆσσι αὐτὰ καὶ πιά-  
σσι τοῦτα, πιάσσι τὰ ἱντούπια! διουργανίσσι τὰ ἐντούπια,  
διορθόσσι τὰ ἐντούπια, (χειροκροτήματα ἀδιάκοπα) ἀνα-  
τρέψσι τὰ ντόπια, ἀναποδογυρίσσι τὰ ντόπια, καὶ ἐν κον-  
τουλοῖα βάλσι φωτὶ καὶ στὰ ντόπια, κάψτε... ἄς ἔνε,  
τὰ Γιάννενα!!... Χαίρετι! (χειροκροτήματα μανιώδη,  
καὶ ὀλίγη *Βασιλικὴ γωνάζει*!...)

τεῖς; τῇ λέγω μὲ ἀπότομον φωνήν. Ἐνα *μπάσταρδο* μοι  
ἀποκρίνεται. Πηγαίνω νὰ τὸ κρεμάσω εἰς τὴν θύραν πλου-  
σίας οἰκίας.

Ἐκθετον, δὲ ἀποτρόπαιον! Ὁν, δὲ πρέπει νὰ γίγνη βορὰ  
τῶν λύκων. Βλίδον ἔκθετα νὰ τὰ τρώγουσιν οἱ λύκοι. Ἀ-  
θλιοὶ ἄνθρωποι! Τί παταίει τὸ ἄθων τοῦτο πλάσμα, εἰάν ὁ  
πατήρ του, ὁ ἀδελφός σου, ὁ υἱός σου, ἐν στιγμῇ μέθης, ἢ  
πρὸς ἱκανοποίησιν κτηνώδους πάθους τὸ ἐρρίψαν εἰς τὴν  
κοιλιάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος. Ἐὰν ἐγενιᾶτο ἄνθρωπος, θὰ  
ἠδύνατο νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του. Ἀλλ' ἐμπα-  
νίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ζῶν ἄλογον καταδε-  
δικασμένον ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ μὴ ὁμιλῇ καὶ νὰ σκεφθῇ  
μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἢ νὰ μὴ σκεφθῇ ποτέ. Φύσις, πάντα ἐν  
σοφίᾳ ἐποίησας! Ἀντί, κοινωνία, νὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας  
σου εἰς τὸ ἀπροστάτευτον καὶ ἄθων τοῦτο ὄν, τὸ καταδι-  
κάζεις, τὸ στιγματίζεις, τὸ ἀπομονώνει, τὸ περιφρονεῖς,  
διὸ τὰ περισσότερα γίνονται λεία τοῦ Χάρωνος, ἐνῶ ἔπρεπε  
νὰ ἦσαν τὸ στήριγμα τῆς πατρίδος. Ὁ δυστυχὴς Bertillon  
γράφει:

Puisque les Français ont peu d'enfants et que leur  
patrie est menacée par cette stérilité, ils devraient tout  
faire pour protéger la vie de ceux, qu'ils ont. Cependant  
il est toute une classe d'enfants que la loi frappe, dès

leur naissance de déchéance, et que, par une dureté indigne  
de notre époque, elle charge de la faute de leurs parents.

\*

\*

Μόνον ἡ Βυναρία φαίνεται ὠφελουμένη ἐκ τῶν ἐκθέτων.  
Ἐκεῖ ἐξήκοντα νόμιμα εὐρίσκονται ἀπέναντι τεσσαράκοντα  
ἐκθέτων. Γνωρίζετε διατὶ εἰς τὴν Βυναρίαν ὑπάρχουσι  
περισσότερα ἐκθετα; Διότι διὰ νὰ νυμφευθῇ τις ἐκεῖ πρέ-  
πει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει εἰσόδημά τι. Ἴσως θέλετε νὰ μά-  
θητε ποῦ γεννῶνται ἔπειτα ἀπὸ τὴν Βυναρίαν τὰ περισσό-  
τερα ἐκθετα; Εἰς τὴν Δανιμαρκίαν. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ  
Πρωσσία. Ἐπειτα ἡ Σουηδία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, ἡ  
Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἑλβετία, ἡ Ὁλλανδία  
καὶ τέλος ἡ Ἰρλανδία. Σὺ δὲ, συντάκτα τοῦ **Μη Χάνε-  
σαι**, μάθε καὶ γράψε, ἵνα μὴ χαθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκ-  
θέτων, εἰς ποίαν τάξιν νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν Ἑλλάδα. (\*)

Βλέπω, ὅτι τὰ ἐκθετα αὐξάνουσι μὲ τὸν πολιτισμὸν,  
δηλ. μὲ τὴν διαφθοράν. Ἡ ἀμάθεια, ἡ πτωχεία, ἡ πολυ-  
τέλεια, ἰδοὺ δι' ἐμὲ ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς αὐξήσεως τῶν  
ἐκθέτων, τῆς περιφρονησεως τοῦ παρθενικοῦ ὕμενος. Διότι

(\*) Σ. Μ. Χ. Ἡ Ἑλλὰς ὅλη εἶναι ἐν ἑκθετικῷ, τὸν ὁποῖον μίαν  
ἡμέραν θὰ τὸ κρεμάσωμεν εἰς κέντρον ἰσχυροῦ τὴν πόρταν.